

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-319)

May (2)/ 2020

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....13
5. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....19

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 139)

45. பஹுதா யோகமார்க்காஸ்தே வேதிதவ்யா: ஸுரேச்வர

தேஷ்வேகம் தர்மமாஸ்தாய பக்தி: ச்ரத்தா ச யத்ர தே

46. ஸம்யக் நித்யாநமுத்பாத்ய ஸமாதிம் ஸமுபாச்ரயேத்

த்யாதா த்யாநம் ததா த்யேயம் த்ரயம் யத்ர விலீயதே

பொருள் - இந்த்ரனே! யோக மார்க்கங்கள் பலவிதமாக உள்ளன. இந்த தர்மங்களில், உள்ள ஏதேனும் ஒன்றை, அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்கும் நம்பிக்கைக்கும் ஏற்பத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். அந்த யோகத்தில் ஆழ்ந்த நிலையை அடைந்த பின்னர், அதிலேயே ஸமாதி நிலையில் இருத்தல் வேண்டும். அந்த நிலையில் த்யானிப்பவன், த்யானம் மற்றும் த்யானிக்கப்படும் வஸ்து ஆகியவற்றுக்குள் உள்ள வேறுபாடுகள் அனைத்தும் ஒன்றிலேயே லயிக்கிறது.

47. ஏகைவாஹம் ததா பாலே பூர்ணாஹந்தா ஸநாதநீ

ஏகத்யமநுஸம்ப்ராப்தே மயி ஸம்விந்மஹோததௌ

48. நாந்யத் ப்ரகாசதே கிஞ்சிதஹமேவ ததா பரா

யோகாச்ச்ராந்தோ ஜபம் குர்யாத் தச்ச்ராந்தோ யோகமாசரேத்

49. தஸ்ய சஷிப்ரம் ப்ரஸீதமி ஜபயோகாபி யோகிந:

நீத்வைவம் ப்ரதமம் யாமம் ஜபயோகாதிநா ஸுதீ:

50. யோகஸ்த ஏவ தத்தீரஸ்ததோ யாமத்வயம் ஸ்வபேத்

உத்தாயாபரராத்திரே து பூர்வோக்தமநுஸஞ்சரேத்

பொருள் – அந்த நிலையில் நித்யமாகவும், பகவானுடைய பரிபூர்ணமான “அஹம்” என்பவளாகவும் உள்ள நான் மட்டுமே புலப்படுகிறேன். திரண்டு வரும் அந்த ஸம்வித்தில் (ஞானத்தில்) அந்த யோகியானவன் என்னுடன் ஒற்றுமை அடைகிறான். அப்போது அனைத்துமாக உள்ள நான் அல்லாமல் வேறு எதுவும் புலப்படுவதில்லை. யோக நிலையில் சிறிது தளர்வு ஏற்படும்போது, ஜபத்தில் ஈடுபடவேண்டும்; ஜபத்தில் சிறிது தளர்வு ஏற்படும்போது, யோகத்தில் ஈடுபடவேண்டும். இப்படியாக அவன் த்யானம் மற்றும் ஜப நிலைகளில் தொடர்ந்து நிலைக்கும்போது, நான் அவனைக் கடைசிக்கிறேன். இப்படியாக இரவின் முதல் யாமத்தை அவன் கழிப்பானாக. அதன் பின்னர் அந்த ஞானியானவன் அடுத்த இரண்டு யாமங்களில் உறங்குவானாக. பின்னர் நான்காவது யாமத்தில் விழிக்கும் அவன், மேலே கூறப்பட்ட யோகம் மற்றும் ஜபங்களில் மீண்டும் ஈடுபடத் தொடங்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 6)

[ஸூத்ரதாரன் நாடகக் கலைஞர்கள் வேடம் புனையும் அறையின் பக்கமாகத் தனது முகத்தைத் திருப்பி உரைக்கிறான்] மரியாதைக்குரிய நடியான (நடிகை) தங்களால் இந்த நாடக அரங்கமானது மகிழ்வுடன் ஏற்கப்படவேண்டும்.

[நடியானவள் மிகுந்த பவ்யத்துடன் வந்து] இதோ நான் வந்தேன்! உங்களுடைய உத்தரவை மிகுந்த விருப்பத்துடன் ஏற்கும் எனக்கு தாங்கள் உத்தரவிடலாம்.

[ஸூத்ரதாரன் நடியிடம்] சிறந்தவளே! இந்த அரங்கத்தில், ஸாத்விகர்களால் உத்தவிடப்பட்ட நாடகம் நடைபெற உள்ளது. இந்த நாடகத்திற்கு ஏற்ப வேடங்களைப் புனைந்து நடிப்பதற்காக நம்முடைய சிறந்த நாடகக் கலைஞர்கள் தயாராக உள்ளனரா?

[நடி ஸூத்ரதாரனிடம்] ஐயா! இவர்கள் அனைவரும் உங்களுக்குக் கை, கால், கண் போன்றவர்கள் அல்லவோ? நீங்கள் என்ன எண்ணுகிறீர்களோ அதனைச் செய்வதில் இவர்கள் வேகம் காண்பிக்காமல் இருப்பார்களோ? இந்த நாடகத்தின் பெயர் மற்றும் தன்மை என்ன என்று உங்கள் மூலமாக நான் அறியலாமா?

[ஸூத்ரதாரன் நடியிடம்] இந்தப் புதிய நாடகத்தின் பெயர் “ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்” என்று நீங்கள் கேள்விப்படவில்லையா? இது விவேகன் என்னும் கதாபாத்திரத்தை நாயகனாகக் கொண்டதாகும்.

8. பாவம் விதந்தி பரமத்ர பராவரஜ்ஞா: ப்ராஜ்ஞாதநா:

ப்ரகுண நூதந ஸம்விதாநம் (நே)

யஸ்மிந் குணஸ்தநுப்ருத: ஸதஸத் ப்ரகாரா:

பத்ரீபவந்த்யநுகுணைரதிதைவதை: ஸ்வை:

பொருள் – (ஸூத்ரதாரன் கூறுவது) “புதியதாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள இந்த நாடகத்தின் மையக்கருத்தானது, சாந்தம் என்பதே ஆகும்”, என்று சரியான விவேகம் கொண்டவர்களும், ஞானத்தைத் தங்கள் சொத்தாகக் கொண்டவர்களும் ஆகிய அறிஞர்கள் அறிவார்கள். ஜீவாத்மாவின் நற்குணம் மற்றும் தீயகுணம் ஆகியவையே இந்த நாடகத்தின் கதாபாத்திரங்களாக உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

9. விவேக ப்ராகல்ப்ய ஸ்புரித ரணவீரப்யதிகர: பரப்ரஹ்மோ

தந்த ப்ரகடித தயா வீர விபவ:

ப்ரபுத்த சேஷத்ரஜ்ஞ ஸ்திதி கடித சாந்தாக்ருதிரபூத்

ப்ரயோகச்சித்ர: அயம் பவரஸபூஜாம் அபி அபிமத:

பொருள் – (ஸூத்ரதாரன் கூறுவது) இந்த நாடகத்தில், விவேகன் என்பவனுடைய யுத்தத்தின் காணக்கூடிய வீரம் என்னும் ரஸம் பல இடங்களில் வெளிப்படுவதாக உள்ளது. இந்த வீரமானது தயை, கருணை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாக உள்ளது. மேலும் இங்கு, பரப்ரஹ்மத்தின் பலவிதமான லீலைகளும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை மட்டும் அல்லாது, தெளிவான நிலையை அடைந்த ஜீவாத்மாவின் சாந்தி ரஸமும் வெளிப்படுகிறது. ஆகையால் இந்த நாடகமானது ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பமாகவே இருக்கும்.

(ஸூத்ரதாரன் தொடர்கிறான்) – இந்த நாடகத்தின் பெருமைகள் எல்லையற்று உள்ளன. ஸமுத்ரத்தில் எண்ணற்ற சங்குகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் அவை அனைத்தும் புருஷோத்தமனுடைய திருக்கரத்தில் உள்ள பாஞ்சஜந்யம் ஆகுமோ?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 15)

34. குண ஸம்ஸர்க்க க்ருதம்.

அவதாரிகை - ஆனால், அதுதான் இவனுக்கு வந்தபடியென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஆனால், கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதான “செயலாற்றுதல்” போன்றவை ஆத்மாவிடம் எவ்விதம் வந்து சேர்ந்தன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குணஸம்ஸர்க்க க்ருதம்) என்று குணங்களாகிறன ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் அவற்றினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே உண்டானதென்றபடி. “ப்ரக்ருதே க்ரியமாணாநி குணை கர்மாணி ஸர்வச: அஹங்கார விமூடாத்மா கர்தாஹமிதி மந்யதே” என்னக் கடவதிறே. இதெல்லாம் “கர்தா சாஸ்த்ரார்த்தவர்த்தவத்வாத்” என்கிற ஸுத்ரத்திலே பூர்வபசஷ ஸித்தாந்த ரூபேண பாஷ்யகாரர் தாமே விஸ்தரேண அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - குணங்கள் என்பவை ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் என்பவை ஆகும். அவற்றினுடைய சேர்க்கை காரணமாகவே ஆத்மாவிடம் இந்த நிலை ஏற்படுகிறது. கீதையில் (3-27) - ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச: | அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹம் இதி மந்யதே - அனைத்து செயல்களும் அனைத்துவிதங்களிலும் ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் செயல்படுகின்றன. ஆனால்

அஹங்காரத்தால் மூடப்பட்ட அறிவு கொண்ட ஒருவன் “நான் கர்த்தா ஆவேன்” என்று எண்ணுகிறான் - என்றது காண்க. இவை அனைத்தையும் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-33) - கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத் - சாஸ்த்ரம் பயனுள்ளது என்றாகவேண்டும் என்றால், ஜீவாத்மா கர்த்தாவாகிறான் - என்ற ஸூத்ரத்தில் பூர்வபக்ஷம் மற்றும் ஸித்தாந்த வடிவத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மிகவும் விரிவாக அருளிச்செய்துள்ளார்.

35. கர்த்ருத்வந்தான் ஈச்வராதீநம்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸாங்க்ய பக்ஷத்தை நிராகரித்து ஆத்மாவுக்கே கர்த்ருத்வத்தை ஸாதித்தார் கீழ்; இந்த கர்த்ருத்வம்தான், ஸ்வாயத்தமோ பராயத்தமோ என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸாங்க்யர்களுடைய கருத்தைத் தள்ளி, ஆத்மாவிற்குச் செயல் புரிதல் என்ற தன்மை உள்ளதை நிரூபித்தார். அடுத்து, இத்தகைய செயலாற்றுதல் என்பது ஆத்மாவிற்கு ஸ்வயமாகவே கிட்டியதா அல்லது மற்றவர்கள் வசப்பட்டதா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கர்த்ருத்வந்தான் ஈச்வராதீநம்) என்று, அதாவது இவ்வாத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வந்தான் ஸ்வாதீனமன்றிக்கே, ஈச்வராதீனமாயிருக்குமென்றபடி. “பராத்து தச்ச்ருதே” என்று வேதாந்த ஸூத்ரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் பராயத்தமென்று ஸித்தமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. சாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத்துக்காக கர்த்ருத்வம் ஆத்ம தர்மமென்று கொள்ளவேணும். அந்த கர்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞாந இச்சா ப்ரயத்நங்கள் பகவத் அதீநங்களாயிருக்கையாலும், அந்த ஜ்ஞாநாதிகள் பகவத் அநுமதியொழிய க்ரியா ஹேதுவாக மாட்டாமையாலும், இவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீநம் என்கிறது. இவனுடைய புத்தி மூலமான ப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்து ஈச்வரன் அநுமதி தாநம் பண்ணுகையாலே, அந்த க்ரியா நிபந்தநமான புண்யபாபங்களும் சேதநனுக்கே ஆகிறது என்று விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளையும்; “இப்படி கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாயத்தமானாலும், விதி நிஷேத வாக்யங்களுக்கும் வையர்த்யம் வாராது”,

“க்ருத ப்ரயத்நாபேசுஷஸ்து விஹித ப்ரதிஷித்தா வையர்த்தியாதிப்பய:” என்று பரிஹரிக்கப்படுகையாலே. அதாவது விஹித ப்ரதிஷித்தங்களுக்கு வையர்த்தியாதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநன் பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை அபேசுஷித்துக் கொண்டு ஈச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பிக்குமென்றபடி, எங்ஙனையென்னில்; எல்லா சேதநருக்கும் ஜ்ஞாத்தருத்வம் ஸ்வபாவமாகையாலே ஸாமாந்யேந ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி யோக்யத்வமுண்டாயே யிருக்கும்; இப்படியான ஸ்வரூபத்தை நிர்வஹிக்கைக்காக, ஈச்வரன் அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு நில்லா நிற்கும்; அவனாலே உண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூப சக்தியை உடையனான சேதநன் அவ்வோ பதார்த்தங்களிலே உந்பந்ந ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்நனாய்க் கொண்டு வர்த்தியா நிற்கும்; அவ்விடத்தில் மத்யஸ்தனாகையாலே உதாஸீநரைப் போலேயிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்த சேதநனுடைய பூர்வ வாஸநாநுரூபமான விதி நிஷேத ப்ரவ்ருத்தியிலே அநுமதியையும் அநாதரத்தையுங் உடையவனாய்க் கொண்டு, விஹிதங்களிலே அநுக்ரஹத்தையும் நிஷித்தங்களிலே நிக்ரஹத்தையும் பண்ணாநிற்பானாய், அநுக்ரஹாத்மகமான புண்யத்துக்கு பலமான ஸுகத்தையும் நிக்ரஹாத்மகமான பாபத்துக்கு பலமான துக்கத்தையும் அவ்வோ சேதநர்க்குக் கொடா நிற்கும்.

விளக்கம் – ப்ர. ஸூ. (2-3-40) - பராத் து தத் ச்ருதே: – ஜீவாத்மாவுடைய கர்த்தருத்வம் பரமாத்மாவால் உண்டாகிறது, ச்ருதி கூறுவதால் - என்ற வேதாந்தஸூத்ரத்தில், “ஆத்மாவின் செயலாற்றுதல் என்பது ஈச்வரனுக்கு வசப்பட்டதே ஆகும்” என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. சாஸ்திரங்கள் பயனுள்ளதாக இருக்கவேண்டும் என்றால், ஆத்மாவிற்குச் செயலாற்றும் தன்மை உள்ளதை ஏற்கவேண்டும். ஆத்மாவிற்கு உள்ள பண்புகளான ஞானம், இச்சை, முயற்சி போன்ற பலவும் பகவானுடைய வசப்பட்டதாக உள்ளதாலும், ஞானம் போன்றவை பகவானின் அனுமதி இன்றி செயல் புரிவதற்குக் காரணமாக இருக்காது என்பதாலும், இவனுடைய செயலாற்றுதல் என்பது ஈச்வரனுடைய வசப்பட்டது என்றாகிறது. “இவனுடைய புத்தி மூலமான முயற்சியை எதிர்பார்த்து ஸர்வேச்வரன் அனுமதி அளிப்பதால், அந்தச் செயல்களின் விளைவாக ஏற்படும் புண்ணிய பாபங்கள் அனைத்து அந்த ஆத்மாவிற்கே சேர்கின்றன” என்று தத்வ விவரணத்தில் ஸ்வாமி ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்; “இவ்விதம்

செயலாற்றுதல் என்பது ஸர்வேச்வரன் வசப்பட்டுள்ளபோதிலும், விதித்தல் மற்றும் தள்ளுதல் ஆகியவற்றை உரைக்கும் சாஸ்த்ர வாக்கியங்களுக்கு வீணாகுதல் என்ற நிலை ஏற்படாது”; “ஏனென்றால், ப்ர. ஸூ. (3-2-40) - பூர்வம் து பாதராயண: ஹேது வ்யபதேசாத் - பலனை அளிப்பதால் முந்தையதே என்று பாதராயணர் கூறுகிறார் - என்று பரிகாரம் கூறப்படுவதால் ஆகும்”. அதாவது, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டதான, “இதனைச் செய், அதனைச் செய்யாதே” என்ற விதிமுறைகளுக்கு வீணாதல் என்று நிலை ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக, சேதநன் செய்கின்ற முதல் முயற்சிக்கு ஸர்வேச்வரன் அனுமதி அளித்து, அவனைச் செயல்பட வைக்கிறான் என்று கருத்து. எப்படி என்றால், அனைத்து சேதநர்களுக்கும் “ஞானத்துடன் இருத்தல்” என்பது பொதுவாகவே உள்ளது; ஆகவே செயல்களில் ஈடுபடுதல் மற்றும் தவிர்த்தல் ஆகியவை எப்போதுமே உள்ளதாகவே இருக்கும்; இவ்விதமாக உள்ள ஜீவாத்மாவின் தன்மையை நிர்வாகம் செய்வதற்காக ஸர்வேச்வரன் அவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக நிற்கிறான்; ஸர்வேச்வரனால் உண்டாக்கப்பட்டதான, “செயலாற்றும் தன்மை” என்பதைக் கொண்டவனாகிய ஆத்மா, அந்தந்த பொருள்களில் ஏற்படுகின்ற ஞானம், ஆசை மற்றும் முயற்சி ஆகியவற்றைக் கொண்டவனாக உள்ளான்; அங்கு நடுநிலைமையில் உள்ளதால், எதிலும் பட்டும் படாமலும் உள்ளவனாகிய பரமாத்மா, அந்தச் சேதநனுடைய பூர்வ வாசனைக்கு ஏற்ப, செய்யவேண்டியவை மற்றும் செய்யக்கூடாதவை என்பவற்றில் ஜீவாத்மாவிற்கு அனுமதியையும் உதானீனத்தையும் கொண்டவனாக, செய்ய வேண்டியவற்றுக்கு அநுக்ரஹமும் செய்யக்கூடாதவற்றுக்கு தண்டனையையும் அளித்தபடி உள்ளான். தனது அநுக்ரஹத்தை உள்ளடக்கியதான புண்ணியத்திற்குப் பலனாக சுகத்தையும், தண்டனையை உள்ளடக்கியதான பாபத்திற்குத் துக்கத்தையும் அந்தச் சேதநர்களுக்கு அளிக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - இது தன்னை அபியுத்தரும் சொன்னார். “ஆதாவீஸ்வரதத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்த்ரிய சக்தயா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயத்நாந் உத்பாதயந் வர்ததே தத்ர உபேக்ஷய தத் அநுமத்ய விததத் தந்நிக்ரஹாநுக்ரஹௌ தத்தத் கர்மபலம் ப்ரயச்சதி ததஸ் ஸர்வஸ்ய பும்ஸோ ஹரி:” என்று அடியிலே ஸர்வநியந்தாவாய ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸர்வேச்வரன் தனக்குண்டாக்கிக் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வ ரூபமான ஸ்வாதந்த்ரிய சக்தியாலே இப் புருஷன் தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்நங்களை யுண்டாக்கிக் கொண்டு

வர்த்தியா நிற்கும்; அவ்விடத்திலே அசாஸ்தீயங்களிலே உபேசுஷித்தும் சாஸ்தீயங்களிலே அநுமதி பண்ணியும் அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணா நிற்குகொண்டு, அவ்வோ கர்மபலத்தையும் ஸர்வேச்வரன் கொடா நிற்குமென்றார்கள், “இப்படி ஸர்வ ப்ரவருத்திகளிலும் சேதநனுடைய ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை அபேசுஷித்துக் கொண்டு பரமாத்மா ப்ரவர்த்திப்பியா நிற்குமென்றதாய்த்து” என்று தீபப்ரகாசத்திலே ஜீயரும் அருளிச்செய்த அர்த்தங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயங்கள்.

விளக்கம் - இந்தக் கருத்தை, நம்பிக்கைக்கு உரியவராகிய ஸ்வாமி நடாதுரம்மாநாம் தத்வஸாரத்தில் (46) - ஆதாவீஸ்வரதத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்தீய சக்தயா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயத்நாந் உத்பாதயந் வர்த்தே தத்ர உபேசுஷய தத் அநுமத்ய விததத் தந்நிக்ரஹாநுக்ரஹௌ தத்தத் கர்மபலம் ப்ரயச்சதி ததஸ் ஸர்வஸ்ய பும்ஸோ ஹரி: - ஆத்மாவிற்ரு வழங்கப்படுவதான முதல் அநுமதி என்ற சுதந்திரமாகிய சக்தி காரணமாக, ஆத்மாவானவன் தானாகவே அந்தந்த விஷயங்களில் செயலாற்றுவதற்கான ஆசை மற்றும் முயற்சிகளை ஏற்படுத்துகிறான்; அவற்றில் செய்யக்கூடாதவற்றில் உதாசீனமும், செய்யக்கூடியவற்றில் அநுமதியும் அளித்தபடி உள்ள ஈச்வரன், அவற்றுக்குத் தண்டனை அளித்தல் மற்றும் அநுக்ரஹம் புரிதல் ஆகியவற்றைச் செய்கிறான்; இதன் மூலம், அனைவருடைய கர்மபலனை ஸ்ரீஹரி அளித்தபடி உள்ளான் - என்றார். அதாவது அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன், ஜீவாத்மாவாகிய தனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த செயலாற்றுதல் என்ற வடிவத்தில் உள்ளதான சுதந்திரம் என்ற சக்தியால், தானாகவே அந்தந்த விஷயங்களில் ஞானம், ஆசை மற்றும் முயற்சி ஆகியவற்றை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறான்; அந்தந்த விஷயங்களில், சாஸ்த்ரத்திற்கு விரோதமாக உள்ள செயல்களில் ஈச்வரன் தனது வெறுப்பையும், சாஸ்த்ரங்களுக்கு ஏற்ப உள்ள செயல்களில் தனது அநுமதியையும் அளிக்கிறான்; இதன் மூலம் அந்தந்த விஷயங்களுக்கான தண்டனை மற்றும் அநுக்ரஹம் ஆகியவற்றை அளிக்கிறான்; இதன் விளைவாக அந்தந்த கர்மங்களுக்கான பலன்களை அளித்தபடியும் ஈச்வரன் உள்ளான். “இப்படியாக அனைத்து விஷயங்களிலும் ஜீவாத்மாவின் முதல் முயற்சியை எதிர்பார்த்தபடி பரமாத்மா

தூண்டியபடி நிற்கிறான்” என்று தீபப்ரகாசத்தில் ஸ்வாமி வாதிகேசரி அழகிய மணவாள ஜீயர் அருளிச்செய்தார். இந்தக் கருத்துக்களை இங்கு எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 284)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி
தீர்ப்பாரை ப்ரவேசம் (தொடர்ச்சி)

வ்யாக்யானம் - இப்படி இவள் மோஹித்துக் கிடக்க இவளைக் கண்ட
உறவுமுறையாரு மெல்லாம் நாகபாச பத்தரைப் போலே மோஹித்து யுக்தாயுக்த
நிருபண ஸ்ஷமரன்றிக்கே கலங்கிக் கிடக்க, அங்குப்போலே உணர்ந்திருந்து
நோக்குகைக்கு ஸ்ரீஜாம்பவந், மஹாராஜர், திருவடி போல்வாருமில்லையாயிற்று;
“சத்ருக்நோநந்தரஸ்தித:” என்னும் இதுவும் இல்லையாயிற்று. “அஸ்ய
ராஜகுலஸ்யாத்யத்வத தீநம்ஹி ஜீவிதம்” - “பெருமாள் காடேற எழுந்தருளினார்;
சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; இனி நீயேயிறே ராஜ்யத்துக்குக் கடவாய்; உன்னைக்
கொண்டன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கவிருக்கிறது” என்கிறார்களல்லர்; “உன்
முகத்திலுறாவுதல் காணக்காண உன்னையிழக்க மாட்டார், அவர் வரவு அணிந்து
என்றன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கிறது” என்கிறார்களாயிற்று; அப்படியே இவளைக்
கொண்டே ஜீவிக்க இருக்கிறார்களாகையாலே எல்லாருமொக்க இவள் தசையைக்
கண்டு கலங்கிக் கிடக்க,

விளக்கம் - இவ்விதம் இவள் மயக்கம் அடைந்து கிடக்கும்போது, இவளைக் கண்ட
இவளுடைய உறவினர்கள் அனைவரும் நாகாஸ்த்ரத்தால் கட்டப்பட்டு மயக்கம்
அடைந்தவர்கள் போன்று மயங்கி, “செய்யத்தக்க செயல்கள் மற்றும்
செய்யக்கூடாத செயல்கள்” என்பதை ஆராய்ந்து அறிவதற்கான பொறுமை

இன்றி, கலக்கம் அடைந்து நின்றனர். அப்போது அவளை நன்றாக நோக்கி எழுவுதற்கு உதவி செய்ய, இராமனுக்குக் கிடைத்த ஜாம்பவான், சுக்ரீவன் அனுமன் போன்று அங்கு யாரும் இல்லை. இதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (87-4) - சத்ருக்நோநந்தரஸ்தித: - பரதாழ்வான் அருகில் அந்த நிலையில் இருந்த சத்ருக்நன் - என்பது போன்று யாரும் இல்லை. ஆனால் அவள் மயக்கம் அடைந்தால், இவர்களும் ஏன் மயங்க வேண்டும் என்றால், அவளுடைய இருப்பு என்பதைக் கொண்டே இவர்களும் உயிர் தரிக்கிறார்கள் என்பதால் ஆகும். இதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (87-8) - அஸ்ய ராஜகுலஸ்யாத்யத்வத தீநம்ஹி ஜீவிதம் - (பரதனிடம் கோசலை கூறுவது) அரசகுலத்தின் எதிர்காலமே இப்போது உன்னைச் சார்ந்துள்ளது - என்றது. அதாவது, “இராமன் கானகம் சென்றான். தசரதச் சக்ரவர்த்தி மறைந்தார். இனி நீயே நாட்டை ஆள்வதற்கு வருவாயாக. உன்னைக் கொண்டு அல்லவோ நாங்கள் பிழைப்போம்” என்று கூறவில்லை; மாறாக, “உனது முகத்தில் உள்ள வாட்டத்தைக் காணக்காண இராமன் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டான் என்பது புலப்படுகிறது. ஆகவே அவன் வரவு மிகவும் அருகில் உள்ளது என்று அல்லவோ நாங்கள் உயிருடன் உள்ளோம்”, என்றார்கள். இதனைப் போன்றே இவளைக் கொண்டு இவர்கள் உயிர் தரிக்க உள்ளதால், எல்லாரும் ஒரே போன்று இவளுடைய நிலையைக் கண்டு கலங்கி நின்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - இவ்வளவிலே நாட்டிலே வேரறிவார், விறகறிவார், மந்த்ரமறிவார் ஓளஷதமறிவாரடங்கலும் வந்து புரூ, அவ்வளவிலே தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையார் “வைஷ்ணவ க்ருஹத்தை தூஷிக்க நமக்கு நல்ல அளவு” என்று வந்து புரூ, இவளுடைய பந்து வர்க்கத்திலுள்ளார் கலங்கியிருக்கையாலே, “இவளுடைய நோய் இன்னது” என்றும், “பரிஹாரம் இன்னது” என்றும் அறியாதே, அவர்களிலே ஒருத்தி ஒரு கட்டுவிச்சியை, “இவள் நோய் எது? நோய்க்கு நிதாநம் எது?” என்று கேட்டு, அவள் சொற்படியே, “த்ரவ்யம் நிந்த்யஸுராதி தைவதம் அதி ச்ஷூத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிக ஜநா:” என்கிறபடியே, நிந்த்யமான த்ரவ்யத்தை இவள் ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமாகக் கொண்டு, ச்ஷூத்ரதேவதை ஆவேசித்ததாகக் கொண்டு, பாஹ்யாகமங்களை த்ருஷ்டியாகக் கொண்டு, தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையாரை தேசிகராகக் கொண்டு, இவள்

பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே, “இவள் ஜீவிக்குமாகில் ஏதேனும் ஒரு வழியாலே யாகிலும் பரிஹரிக்க அமையும்” என்று வழியல்லாவழியிலே இழிந்தார்கள். அப்படி கலங்கப் பண்ணுமிறே பரிவு; “ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:” என்றார்களிறே திருவயோத்யையிலுள்ளார்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக இவள் கிடக்கும்போது அந்த இடத்திற்கு, அந்த நாட்டில் உள்ள பச்சை மூலிகை மற்றும் உலர்ந்த மூலிகை குறித்து அறிந்தவர்கள், மந்திரங்கள் அறிந்தவர்கள், மருத்துவர்கள் போன்ற அனைவரும் வந்து சேர்ந்தனர். அதே போன்று மற்ற தேவதைகளுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களில் சிலர், “ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவன் வீட்டைக் குறித்துத் தகாத முறையில் உரைப்பதற்கு நமக்கு நல்ல வாய்ப்பு கிட்டியது” என்று எண்ணியவர்களாக அங்கு வந்து புகுந்தனர். இவளுடைய உறவினர்கள் அனைவரும் செய்வது அறியாமல் மயங்கிக் கிடந்தனர்; அவர்கள், “இந்த நோய் இன்னது, இந்த நோய்க்கான பரிகாரம் இன்னது”, என்று அறியாமல் இருந்தனர். ஆகவே அங்கு வந்தவர்களில் ஒருவன், ஒரு குறி சொல்பவளை அழைத்து, “இவளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நோய் என்ன? இதற்கான மருந்து என்ன?”, என்றாள். அந்தக் குறி சொல்பவளுடைய சொற்களுக்கு ஏற்ப “த்ரவ்யம் நிந்த்யஸுராதி தைவதம் அதி சஷுல்த்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிக ஜநா: - திரவியங்கள், நிந்திக்கப்படுவதான கள், தெய்வம், தாழ்ந்த தெய்வம், சாஸ்த்ரம், வேதங்களுக்கு முரணான ஆகமங்கள், பூசாரிகள்” என்பதற்கு ஏற்ப, நிந்திக்கப்படும் பலவிதமான பொருள்களையும் இவளைக் காப்பாற்றுவவையாக எண்ணினர்; தாழ்ந்த தேவதை ஒருவர் மீது ஆவேசமாக வந்ததாக எண்ணி, வேதங்களுக்கு முரணான ஆகமங்களையே சாஸ்த்ரம் என்று கருதி, தாழ்ந்த தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களையே ஆசார்யர்கள் என்று எண்ணி, அவள் மீது கொண்டுள்ள மிகுதியான அன்பு காரணமாக, “இவள் பிழைப்பாள் என்றால் ஏதேனும் ஒரு வழியைச் செய்தாவது இவளைப் பிழைக்க வைப்போம்”, என்று தகாத வழிகள் அனைத்திலும் இறங்கினர். அன்பு என்பது இவ்விதம் கலங்கும்படிச் செய்யும் அல்லவோ? இதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (2-52) – ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந: - அயோத்தியில் உள்ள அனைவரும் காலையிலும் மாலையிலும் இராமனுடைய நன்மைக்கான அனைத்து

தேவதைகளையும் வணங்குகிறார்கள் - என்பது போன்று அயோத்தியில் உள்ளவர்கள் செய்தார்கள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - இத்தைக் கண்ட உயிர்த்தோழியானவள், “இவர்கள் செய்கிற இவை இவளகவாயில் கிடக்கிற ஸத்தையையும் இழக்குமித்தனை; இனி நாம் இத்தை அறிந்தோமாகச் சொல்லில் ‘உன் காவற் சோர்வாலே வந்ததன்றோ?’ என்று சொல்லுவர்கள்; நாம் கைவாங்கியிருந்தோமாகில் இவளையிழக்க வரும்; இனி இதுக்குப் போக்கடியென்?” என்று விசாரித்து, “இவர்கள் தாங்களும் ‘இதுதான் ஏதோ?’ என்று ஆராயா நின்றார்களிறே; அவ்வோபாதி நாமும் நிருபணத்திலேயிழிந்து இவள் ப்ரக்ருதியைக் கொண்டு சொன்னோமாகச் சொல்லுவோம்” என்று பார்த்து, “நீங்கள் இவளுக்கு ஓடுகிற நோவும் அறிந்திலிகோள்; நிதாநமும் அறிந்திலிகோள்; பரிஹாரமும் அறிந்திலிகோள்; நீங்கள் பரிஹாரமாகச் செய்கிறவை, கருமுகை மாலையைச் செவ்வி பெறுத்த என்று நெருப்பிலே இடுவாரைப்போலே இவளையிழக்கைக்கு உடலாமித்தனை; ஆன பின்பு, இவற்றை விட்டு, இக்குடியிலே பழையதாகச் செய்து போரும் பரிஹாரத்தைப் பண்ணப் பாருங்கோள்”; “உலகேழுமுண்டான் சொன்மொழி மாலையந் தண்ணந்துழாய் கொண்டு சூட்டுமினே” என்றும், “தண்ணந்துழாய்த் தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பாதாயினும் கீழ் வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினுங் கொண்டு வீசுமினே” என்றுமிறே முன்பும் விதித்தது; அங்கு, “நின்ற மண்ணாயினும்” என்றாள்; இங்கு, “மாயன் தமரடி நீறு” என்றாள்; இதிறே அடிப்படச் செய்து போந்த பரிஹாரம். ஆயிட்டு, இவள் நோய் இது, நோய்க்கு நிதாநமும் இது; இதுக்குப் பரிஹாரமும் “பகவந் நாம ஸங்கீர்த்தநமும் பாகவத பாதரேணுவை ஸ்பர்சிப்பிக்கையும்” என்று சொல்லி, அவர்கள் செய்கிறவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாளாய்ச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - இவை அனைத்தையும் இவளுடைய உயிர்த்தோழி ஒருவள் கண்டாள். அவள் தனது மனதில், “இவர்கள் செய்கின்ற இந்தச் செயல்கள் அனைத்தும், இவளுடைய உள்ளே இருக்கின்ற இவளுடைய உயிரைப் போக்கிவிடும். இவளுடைய நோய்க்கான காரணத்தை நான் உரைத்தால் இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து, எனது காவலில் நான் சோர்வு அடைந்த காரணத்தால் வந்தது என்பார்கள்.

நான் ஏதும் செய்யாமல் இருந்தால், இவளை இழக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம். இதற்கான வழிதான் என்ன?”, என்று சிந்தித்தாள். தொடர்ந்து அவள் தனது மனதில், “இவர்கள் கூட இவளுடைய நோய் என்ன என்று அறியாமல் உள்ளனர். அதனை ஆராய்ந்தபடி உள்ளனர். நானும் அவர்களைப் போன்றே ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவது போன்று நின்று, இவளுடைய நிலையை உரைப்பது போன்று கூறுவேனாக”, என்று தீர்மானித்தாள். அப்போது அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் இவளுடைய நோய் இன்னது என்று அறியவில்லை. அதற்கான பரிகாரமும் இன்னது என்று அறியவில்லை. மருந்தும் அறியவில்லை. நீங்கள் செய்ய முனையும் செயல்கள் அனைத்தும், கருமுகைமாலை ஒன்று மேலும் அழகு செய்வதாக எண்ணி, நெருப்பில் வீசுவது போன்று, இவளை இழப்பதற்கான வழிகளே ஆகும். ஆகவே நீங்கள் இவை அனைத்தையும் கைவிட்டு, உங்கள் குலத்தில் நீண்ட காலமாகச் செய்து வரும் பரிகாரதைச் செய்ய முயலுங்கள். திருவிருத்தம் (20) - உலகேழுமுண்டான் சொன்மொழி மாலையந் தண்ணந்துழாய் கொண்டு சூட்டுமினே - என்றும், திருவிருத்தம் (53) - தண்ணந்துழாய்த் தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பாதாயினும் கீழ் வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினுங் கொண்டு வீசுமினே - என்றும் அல்லவோ முன்பு விதிக்கப்பட்டுள்ளது; திருவிருத்தத்தில் (53) - நின்ற மண் ஆயினும் - என்று உரைக்கப்பட்டது; இங்கு “மாயன் தமர் அடி நீறு” என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே இது அல்லவோ எப்போதும் செய்யப்பட்டு வந்த பரிகாரமாக உள்ளது? எனவே, “இவளுடைய நோய் இதுவே ஆகும், நோய்க்கான மருந்து இதுவே ஆகும்; அவையாவன பகவானுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனமும், பாகவதர்களுடைய திருவடி துகளுமே ஆகும்”, என்று உரைத்து அவர்கள் செய்து வந்தவை அனைத்தையும் நீக்கினாள்.

வ்யாக்யானம் - இது தன்னிலோடுகிறதென்? என்னில்; அஜ்ஞாந தசையிலும் தேவதாந்தர ஸ்பர்சமும் ததீய ஸ்பர்சமும் ஸத்தயா பாதகமாய், பகவந் நாம ஸங்கீர்த்தநமும் பாகவத ஸஹவாஸமும் ஸத்தயா தாரகமாம்படி ஆழ்வார்க்கு வைஷ்ணவத்வம் முறுகினபடி சொல்லுகிறது. “ராவணன் மாயா சிரசஸ்ஸைக் காட்டினபோது பிராட்டி அல்லாத ஸ்த்ரீகளோபாதி சோகித்துக் கண்ணநீர் விழவிட்டிருந்தாளாயிருந்தது; இதுக்கு அடி ஏன்? இது கேட்டபோதே முடிவன்றே ப்ராப்தம்” என்று சீயரைக் கேட்க; “அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே ‘மெய்’ என்றே

சோகித்தாள்; ஜ்ஞாநமின்றியிலே ஜீவிக்கைக்கு ஹேது அவருடைய ஸத்தையாகையாலே உள்ளாயிருந்தாள்; அவ்வர்த்தம் மெய்யாகில் ஸத்தையுமில்லையாம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ஆகவே இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டும் மையக் கருத்து என்ன? அறிவற்ற நிலையிலும் கூட மற்ற தெய்வங்களுடைய ஸம்பந்தம், அந்தத் தேவதைகளுக்கும் வசப்பட்டவர்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவை பாதகமாகவே உள்ளன; பகவானுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனம், பாகவதர்களுடைய நட்பு, அவர்களுடன் ஸம்பந்தம் உள்ள பொருள்கள் ஆகியவையே உயிர் தரிக்கக் காரணமாக உள்ளன; இப்படியாகவே நம்மாழ்வாருக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தன்மை என்பது ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. நஞ்ஜீயரிடம், “இராவணன் இராமனுடைய தலை என்பதாக ஒரு மாயையால் உண்டாகப்பட்ட பொருளைக் காண்பித்தான். அப்போது மற்ற பெண்களைப் போன்று சீதையும் மிகுந்த சோகம் அடைந்து கண்ணீர் விட்டபடி நின்றாள். இதற்குக் காரணம் என்ன? இந்தச் செய்தியைக் கேட்ட உடனேயே உயிர் விடும்படியான செய்தி அல்லவோ? முடிதலே அல்லவோ சிறந்தது?”, என்று சிலர் கேட்டனர். அப்போது நஞ்ஜீயர், “தனது அவதாரத்தின் விளைவாக அவள் மெய்யான செய்தி என்று எண்ணினாள். ஞானம் இல்லையென்றாலும், பிழைத்திருப்பதற்கான காரணம் இராமனுடைய இருப்பு என்பதால், இவளும் உள்ளவள் என்றே இருந்தாள். ஆனால் அந்தச் செய்தி மெய்யானது என்றால் இவளுக்கு இருப்பு இல்லை”, என்றார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 30)

(யாந்யந்யாநி யதா ஸுகம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி) - தை. ஆர. (3-14) - அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே - பிறப்பற்றவன் என்றபோதிலும் பலவாகத் தோன்றுகிறான் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-9-5) - பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான் - என்றும் ப்ரமாணங்கள் உள்ளதால், "பிறப்பு, இறப்பு, வயோதிகம்" என்பது போன்ற தாழ்வுகள் ஏதும் அற்றவளாகிய ஸர்வேச்வரன், தனது ஸௌலப்யம் என்ற குணத்தை அனைவருக்கும் உணர்த்துவதற்காக, சாந். (6-2-3) - பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - நான் பலவாகக் கடவேன், அனைத்தையும் உண்டாக்குவேன் - என்றும், ஹரிவம்சம் (113-62) - ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் ச்ஷீரார்ணவநிகேதந; நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் ஏஷ - திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொள்ளும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனது படுக்கையான ஆதிசேஷனை விட்டு, இந்த மதுராவிற்ரு வந்தான் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (1-7) - ஸ ஹி தேவருதீர்ணஸ்ய வதார்த்திபி: அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந: - இராவணுடைய வதத்தை விரும்பும் தேவர்களால் ப்ரார்த்தனை செய்யப்பட்டவனும் பழமையானவனும் ஆகிய மஹாவிஷ்ணு மனிதலோகத்தில் அவதரித்தான் - என்றும், கீதை (4-8) - ஸம்பவாமி யுகே யுகே - ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நான் அவதரிக்கிறேன் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-84) - இச்சா க்ருஹீதாபி மதோரு தேஹ: ஸம்ஸாதிதாசேஷ ஜகத்திதோ அஸௌ - தனது திருவுள்ளப்படி அந்தந்த சூழ்நிலைக்கு ஏற்பத் தேவையான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை எடுத்தபடி உள்ளான். அனைத்து லோகங்களுக்கும் நன்மையை அளித்தபடி உள்ளான் - என்றும், உத்தரகாண்டம் (85-18) - விஷ்ணுத்வம்

உபஜக்மிவாந் - அனைத்தையும் காப்பதற்காகவே விஷ்ணு என்னும் தன்மையை அடைந்தான் - என்றும் பல ப்ரமாணங்கள் உள்ளதால், அதிதிக்குப் பன்னிரண்டாவது புத்திரனாக அவதரித்த அவதாரத்துடனும், திருவாய்மொழி (10-1-8) - தயரதன் பெற்ற மரகத மணித்தடம் - என்பதான இராம அவதாரத்துடனும், திருவாய்மொழி (9-1-10) - மண்ணின் பாரம் நீக்குவதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான் - என்பதான தேவர்களுடைய செயலை நிறைவேற்றுவதற்காக அவதரித்த பலராமன் மற்றும் கிருஷ்ணாவதாரங்களுடனும் அவன் அவதரித்தான். இவை அனைத்திலும் எந்தவிதமான வேற்றுமையின் இன்றி, ஸ்ரீவிபு. (1-9-144) - தாந்யாஹு: ஸ்வைரநுரூப ரூப விபவை காடோப கூடாநி தே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தந்த அவதாரங்களுக்கு ஏற்ற திருமேனியுடன் சேரும்விதமாக, உன்னுடைய அந்தந்த அவதாரங்களுக்கு ஏற்ற திருமேனியால், அயோத்யாகாண்டம் (16-10) - உபேதம் ஸீத்யா பூய: சித்ரயா சசிநம் யதா - சித்திரையுடன் கூடிய சந்த்ரன் போன்று, சாமரத்தைத் திருக்கரத்தில் கொண்ட சீதையை அருகில் உடையவனாக நின்றான் - என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (30-40) - பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே - இராமனை அணைத்தாள் - என்றும் ப்ரமாணங்கள் உள்ளதால், அவனுடைய திருமேனியை இவள் நன்றாகத் தழுவிப்படி இருப்பாள் அல்லவோ? இப்படியாக இந்த நான்கு ச்லோகங்கள் மூலம் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே அடையத்தக்கவன் என்பதை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார்.

சதுச்லோகீ ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்